

РЕШЕНИЕ

№ 184

гр. Варна, 02.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 37 СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния
състав:

Председател: Пламен Д. Караниколов

при участието на секретаря Петранка Н. Петрова
като разгледа докладваното от Пламен Д. Караниколов Административно
наказателно дело № 20223110204497 по описа за 2022 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на "ЕЛИТИС МЕГАСТОР" ЕООД, ЕИК
204360179, седалище и адрес на управление в гр. Варна, ул. "Н. Симов" № 3,
представявано от управителя Л.Н.Р., депозирана чрез адвокат Н. И. К. -
ВТАК, против Наказателно постановление № 03 – 012790/16.06.2020 год.
издадено от Директора на Дирекция "Инспекция по труда" гр. Варна, с което
за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 415,
ал. 1 от КТ на дружеството е наложено административно наказание
"имуществена санкция" 2 500.00 / две хиляди и петстотин/ лева.

В жалбата се излагат твърдения, че наказателното постановление е
незаконосъобразно поради неправилно приложение на материалния закон и

допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Сочи се, че административно-наказващият орган незаконосъобразно е съставил 16 броя наказателни постановления от 16.06.2020 г. и 16 броя наказателни постановления от 19.02.2020 г. за същите вменени нарушения (общо 32 броя наказателни постановления), вместо да състави 1 (едно) наказателно постановление от 16.06.2020 г. и 1 (едно) от 19.02.2020 г. Дадените предписания, макар и конкретизирани в отделни точки, представлявали един административен акт и административно наказващият орган е следвало да проведе само една административно наказателна процедура със съставянето на един АУАН и съответно издаването на едно НП, като в съответствие с тежестта на нарушението е следвало да определи размерът на санкцията. Сочат се нарушения на чл. 416, ал. 3 от КТ за връчване на АУАН.

С тези и други аргументи се моли за отмяната на НП и се претендира се присъждане на разноски.

В съдебно заседание въззивната страна, редовно призована не се представлява.

Въззиваемата страна, редовно призована, в съдебно заседание се представлява надлежно упълномощен процесуален представител – юрисконсулт Б.Н., който оспорва жалбата и моли НП да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Моли да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение.

С оглед събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

През месец януари 2020 год. служители на Дирекция "ИТ"- Варна, в сред които и св. М. О. Ж. извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на въззивното дружество като работодател. Поводът за проверката бил постъпил сигнал в Д "ИТ" гр. Варна от работници, че през месец декември 2019 г. работодателят е изготвил допълнителни споразумения за намаляване на трудовото възнаграждение считано от

01.10.2019 г. В хода на проверката от представените от възз. дружество документи, в това число и трудов договор с лицето Б.Б.Б., било установено, че Б. работел във възз. дружество, ТЦ-Бургас, на длъжност – „пазач - портиер“. На база на представените документи, св. Ж. установила, че за Б., за м. 11. 2019 г. от страна на възз. дружество не било начислена и изплатена разликата до уговореното основно месечно трудово възнаграждение .

Констатациите от проверката били обективирани в КП № ПР2001026/07.02.2020 год., в който били дадени и задължителни предписания едно от които /пункт 13 било да се изплати разликата до уговореното основно месечно трудово възнаграждение за извършената работа за м. ноември 2019 г. за работника Б.Б.Б. в срок до 17.02.020 год..

Препис от протокола бил връчен на упълномощено от представляващия дружеството лице на 07.02.2020 год.. В Д"ИТ" – Варна постъпило допълнение към ведомостите за заплати, с което работодателят твърдял, че е отстранил нарушението. След като се запознала с допълнително постъпилите документи св. Ж. установила, че относно работника Б. работодателя е начислил доплащане за м. ноември в размер на 5 лв., което не отоговаряло на дължимото.

При тези констатации, на 23.04.2020 г. св. Ж. съставила срещу дружеството АУАН с № 03 - 012790. в който било посочено, че същото е нарушило разпоредбата на чл. 128, т. 2, вр. чл. 270, ал.2 и ал. 3 от КТ и чл. 13 от Наредбата за договаряне на работната заплата.

В съдържанието на акта били посочени даденото предписание и неговото неизпълнение. За дата на извършване на нарушението била определена датата 18.02.2020 г., т. е. дата следваща последната възможна дата за изпълнението – 17.02.2020 г.

Актът бил връчен на упълномощено лице от представляващия дружеството, като което го подписало с възражения, че за нарушението има съставен акт и е издадено наказателно постановление. Допълнителни възражения не били депозираны по административно наказателната преписка.

На 16.06.2020 г. административно наказващият орган издал обжалваното НП № 03 - 012790, с което възприел фактическите и правните констатации и наложил административно наказание от вида имуществена санкция в размер предвиден в нормата на КТ.

Описаната фактическа обстановка се установява и потвърждава от събраните по делото доказателства гласни и писмени доказателства, а именно от писмените материали - преписката по АНП, вкл. АУАН, протоколи за извършена проверка, ведомости, трудов договор, заверени копия от НП, писма, обратни разписки и др. които съдът кредитира изцяло като достоверни и непротиворечиви.

Като непротиворечиви, конкретни, логични и добросъвестни, съдът кредитира изцяло показанията на депозираните в с. 3. от актосъставителя св. Ж. – гл. инспектор в Д"ИТ"- Варна и св.М. М. – инспектор в Д"ИТ"- Варна, които в показанията си излагат възприятията си от извършените проверки и констатациите от същите с нужната конкретика.

Съдът изцяло кредитира писмените материали, съдържащи се в АНП и приложени към жалбата, не оспорени от страните и приобщени към доказателства по делото.

Съдът, предвид становището на страните и императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразността му, обосноваността му и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена е в срок от надлежна страна– лице спрямо което е издадено атакуваното НП, в установения от закона 7-дневен срок /съгласно действащата към момента на издаването на НП редакция на ЗАНН/ от връчване на НП и пред надлежния съд – по место извършване на твърдяното нарушение. Поради това жалбата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбите на чл. 416, ал. 1 и 2 от КТ и приложената по делото заповед, АУАН и НП са издадени от компетентни органи. Съгласно чл. 399 от КТ цялостният контрол за спазване на трудовото законодателство във всички отрасли и дейности се осъществява от Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда" към министъра на труда и социалната политика. Съгласно чл. 416, ал. 5 от КТ НП се издават от ръководителя на органа по чл. 399 или оправомощени от него длъжностни лица съгласно съобразно ведомствената принадлежност на актосъставителите. Видно от цитираните по горе разпоредби органът, който може да налага адм. наказания по КТ е ИД на ИА "Главна инспекция по труда" или оправомощено от него длъжностно лице. В случая НП е било издадено от и. д. директора на Дирекция "ИТ" Варна, който е бил надлежно оправомощен от ИД на ИА "ГИТ". В горната насока е приложената по делото заповед на ИД на "ГИТ" издадена на 12.01.2010 год. Видно от т. 4 от заповедта с нея ИД на "ГИД" е оправомощил директорите на дирекции "ИТ" да издават НП по актове съставени от инспектори от "ИТ".

Видно от съдържанието на АУАН, същият е съставен от М. Ж., която към момента на съставянето му е работил на длъжността инспектор в Д "ИТ" - Варна, следователно е била компетентна да издава АУАН.

Съдът намира, че административно наказателното производство е проведено в рамките на сроковете по чл. 34 от ЗАНН. Разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН е специална и регламентира не само случаите, в които не следва да се образува АНП, а и случаите, когато образуваното такова следва да се прекрати. Съдът не споделя възражението в жалбата, че преследвателната давност за това нарушение е изтекла. Разпоредбата на чл. 82 от ЗАНН регламентира давностните срокове за изпълнение на наложените административни наказания. В ЗАНН, обаче, липсва регламентация на давностни срокове, за погасяване на административно наказателното преследване, каквито се съдържат в Общата част на НК.

Съгласно разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН, по въпросите на вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част

на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго.

Съобразявайки Тълкувателно постановление № 1 от 27 февруари 2015 г. на Върховния административен съд на Република България - ОСС от НК на ВКС и ОСС от II колегия на ВАС, въззивният съд, в настоящия си състав, намира, че в конкретния казус възможността за реализиране на административно наказателната отговорност на въззивника е погасена поради изтичане на предвидената в закона давност. Съгласно цитираното Тълкувателно постановление № 1 от 27 февруари 2015 г. разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс /НК/ и по-конкретно приложение следва да намерят чл. 81, ал. 3 във вр. с чл. 80, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 11 от ЗАНН.

Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК / действаща към датата на извършване на нарушението / наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години, а според чл. 81, ал. 3 от НК независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. От анализа на цитираните разпоредби се налага извод, че в случая възможността въззивникът да бъде санкциониран се изключва с изтичане на четири години и половина давностен срок, като съгласно чл. 80, ал. 3 от НК, във вр. с чл. 11 от ЗАНН същият тече от извършване на деянието.

Видно от съдържанието на процесното НП и приложените доказателства възз. е санкциониран за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, извършено на 18.02.20 г. - датата е посочена изрично в НП. НП е било издадено на 16.06.2020 г. и е връчено на 02.07.2020 г. Оттук следва, че административно наказателната отговорност на сочения като нарушител субект би се погасила по давност с изтичане на четири години и половина от извършване на нарушението, който срок към настоящия момент не е изтекъл и следователно отговорността на въззивника не е погасена по давност.

Обстоятелството, че АНО не е комплектувал и изпратил преписката в съда повече от две години след депозиране на жалбата /жалбата е депозирана

на 09.07.2020 г., входирана е в Д "ИТ" на 16.07.2020 г., а е входирана във ВРС на 18.10.22 г. / би могло да влече единствено дисциплинарна отговорност за същия за неспазване на сроковете предвидени в ЗАНН, но не се отразява на съдбата на настоящото производство.

АУАН е съставен в присъствието на упълномощено от представляващия дружеството лице и свидетел, присъствал при установяване на нарушението. Действително АУАН е съставен в присъствието на един свидетел, но това нарушение не е съществено, тъй като не засяга пряка правото на защита на обвинения правен субект.

Съдът намира, че непроизнасянето от наказващият орган изрично в НП по отношение на чл. 28 от ЗАНН не е процесуално нарушение, тъй като с факта на издаването му става ясно, че същият е отказал приложението му. От друга страна, наличието на мотиви в НП не е сред задължителните реквизити към същото. В ТР № 1/12.12.2007 г. на ВКС се сочи, че преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол, като в случай, че съдът констатира, че са налице предпоставките на чл. 28 ЗАНН, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона. Липсата на мотиви обаче по приложението на чл. 28 от ЗАНН не се сочи като нарушение на процесуалните правила. Що се касае до обстоятелството, ч АНО не се е произнесъл по направените срещу АУАН възражения, то следва да се посочи, че негово задължение по ЗАНН е да ги прецени, като няма изискване да се мотивира, защо не ги приема. Незапознаването на възз. със становището на процесуалния представител на АНО също не е нарушение, тъй като възз. се защитава срещу фактите посочени в АУАН и НП, а не срещу становище на юрисконсулта на наказващия орган.

При цялостната проверка на атакуваното НП, настоящият съдебен състав не констатира нарушение на разпоредбите на чл. 42 от ЗАНН – относно описание на нарушението. В акта е направено пълно и детайлно описание на нарушението, датата и мястото на извършване, както и на

обстоятелствата при които е извършено. Посочени са и законовите разпоредби, които са нарушени. Отразени са всички данни относно индивидуализацията на нарушителя. Спазено е от страна на административно наказващия орган на изискването на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, а именно в издаденото наказателно постановление да бъде дадено пълно описание на нарушението, на обстоятелствата, при които е извършено, на доказателствата, които потвърждават извършеното административно нарушение. Съдът не споделя възраженията наведени в жалбата, че при издаването на АУАН и НП са нарушени административно производствените правила.

Не е допуснато и съществено нарушение на процесуалните правила, в частност на разпоредбата на чл. 416, ал. 3 от КТ. Действително АУАН е връчен на упълномощено от представляващия възз. дружество лице, а не на самия представляващ, но щом представляващият го е упълномощил за това действие, а именно да получи АУАН и НП, не е допуснато нарушение, което да опорочи производството, както неправилно се сочи в жалбата.

На въззивника е възведено обвинение за извършено нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, като по силата на тази разпоредба лице /независимо дали юридическо или физическо/ което не изпълни задължително предписание на контролен орган за спазване за трудовото законодателство се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1 500 лв. до 10 000 лв. За да е съставомерно това деяние следва на първо място да е налице дадено задължително предписание, от орган който контролира изпълнението на трудовото законодателство – в настоящия случай това е Дирекция "Инспекция по труда" Варна, към ИА "ГИТ" София, на основание чл. 399 вр. чл. 404, ал. 1 от КТ и даденото предписание да не е изпълнено в указания от контролния орган срок. Пределно ясно е за какво е ангажирана отговорността на въззивното дружество и тя е за неизпълнение на предписанието в указания срок. Видно от материалите по делото с Протокол ПР2001026/07.02.2020 год., на наказаното дружество в т. 10 са дадени задължителни предписания на основание чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ във връзка с изплащане на дължимото трудово възнаграждение за м. декември 2019 г. на работника БМ. Ч., съгласно чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда и чл. 270, ал. 3 от Кодекса на труда.

Установява се безспорно и факта, че от страна на наказаното лице това задължително предписание не е изпълнено, като наказаното лице не е представило доказателства, за изпълнение на даденото му задължително предписание. Няма доказателства, че в следствие това задължение е било изпълнено. Тук следва да се посочи, че адресатът на предписанието е възз. жалбоподател, същото следва да бъдат изпълнено именно от него.

Съдът намира, че органите на Д"ИТ"-Варна могат да дават задължителни предписания за изплащане на дължимите трудови възнаграждения. Съгласно чл. 404, ал. 1, т. 1 от КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, както и органите по чл. 400 и 401 по своя инициатива или по предложение на синдикалните организации могат да прилагат принудителна административна мярка, като: дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда.

От друга страна разпоредбите на чл. 128, т. 2 от КТ и чл. 270, ал. 3 от КТ вменят в задължение на работодателя да изплаща в уговорените срокове уговореното трудово възнаграждение за извършената работа лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. В този смисъл неизплащането на трудовото възнаграждение за м. 12. 2019 г. на работника безспорно представлява нарушение на трудовото законодателство и като

такова спрямо него могат да се прилагат принудителни административни мерки визирани в гл. 19 от КТ, включително и чрез издаване на задължителни предписания до работодателя за изплащане на възнагражденията. Обстоятелството, че с Протокол ПР2001026/07.02.2020 год. са дадени общо 19 предписания до възз., в качеството му на работодател не променя този извод. В случая отговорността на дружеството е ангажирана за неизпълнение на предписанието под № 13, касателно работникът Б.Б.Б..

Правилно АНО е издал отделно НП касателно посоченото неизпълнение на предписанието, тъй като в административно—наказателното производство не е познат институтът на продължаваното нарушение, каквато разпоредба има по отношение на продължаваните престъпления.

Съгласно разпоредбата на чл. 18 от ЗАНН когато с едно деяние са извършени няколко административни нарушения или едно и също лице е извършило няколко отделни нарушения, наложените наказания се изтърпяват поотделно за всяко едно от тях. Поради това и правилно е издадено процесното НП. Обстоятелството, че в НП № 03-012790/16.06.2020 г., представено от възз., за което прочие няма данни да е влязло в сила, е посочено, че нарушението е отстранено веднага след установяването му, е ирелевантно в случая, тъй като доказателствата по делото а безспорни, че възз. не е изпълнил предписанието да изплати до пълен размер дължимото трудово възнаграждение на възз., а е начислил единствено сумата от 5 лева.

Правилно АНО е констатирал, че деянието е извършено именно на датата, следваща посочената такава като краен срок за изпълнение на предписанието, доколкото именно от посочения момент бездействието се явява неправомерно и със същото се реализира състава на нарушение по чл. 415, ал. 1 от КТ. Правилно е определено и мястото на извършване на нарушението. В случая нарушението се състои в бездействие, а именно непредприемане на необходимите действия за изплащане на дължимото трудово възнаграждение. Трайно установено положение в съдебната практика е, че при задължения за бездействия мястото на нарушението е там, където е било дължимо правно значимото действие, а именно по седалището и

управлението на дружеството.

Съдът намира, че този вид нарушения не са отстраними по реда на КТ, както и не може да се приеме, че от неизпълнение на предписанието за изплащане на дължимите възнаграждения не са произлезли вредни последици за работниците. От правна страна съдът приема, че инкриминираното в атакуваното НП деяние съставлява от обективна страна административно нарушение, доколкото в съдебното производство с необходимата категоричност се установи неправомерната дейтелност на жалбоподателя, намерила адекватен административно-наказателен израз в атакуваното наказателно постановление. Неизпълнението с категоричност се установява от приложения по делото доказателства, включително и от протокола по извършена последваща проверка. Предвид гореизложеното, съдът намира за доказано от обективна страна нарушението на посочената норма. С оглед на това, извода на АНО, че е налице извършено нарушение на нормата на чл. 415, ал. 1 от КТ е правилен и законосъобразен. Субективната страна не следва да се изследва в случая, тъй като се касае за обективна безвиновна отговорност на юридическо лице.

Случаят не е маловажен и по см. чл. 28 ЗАНН. Не са налице смекчаващи отговорността обстоятелства, които да го отличават по степен на обществена опасност от обикновените случаи от този род. Напротив, налице са отегчаващи отговорността обстоятелства, като не са изпълнени още 16 предписания на контролните органи, което сочи на системно неизпълнение и несъобразяване с разпоредбите на трудовото законодателство за този работодател. Нещо повече, в случая са засегнати значими обществените отношения, свързани с материалното обезпечаване на работниците и служителите, поради което и нарушението не би могло да се толерира, а следва да се накаже с необходимата строгост на закона.

За извършеното нарушение, наказващият орган е наложил имуществената санкция на дружеството – работодател над нейния минимален размер, предвиден от законодателя. В действителност в НП липсват конкретни мотиви за налагането на конкретната санкция. В хода на

производството са събрани доказателства, видно от Протокол № ПР2007530/10.04.2020 г., за допуснати и други нарушения на трудовото законодателства. Установено е не само, че не са изпълнени задължителните общо 16 предписания, а и впоследствие след тяхното даване работодателят отново е допуснал нарушение на трудовото законодателство, което е наложило даването на последващи предписания. Предвид това обстоятелство съдът приема, че размерът на конкретната санкция е правилно отмерен и ще изпълни целите на наказанието визирани в ЗАНН.

Поради всичко гореизложено, НП следва да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

С оглед направеното искане от страните за присъждане на разноски по делото, съдът установи от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 (Нов - ДВ, бр. 109 от 2020 г., в сила от 23.12.2021 г.) в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административно процесуалния кодекс. Нормата е процесуална и е приложима от 23.12.2021 г. Съдът се произнася по разноските сторени по делото, което разглежда, когато страните са поискали това.

От процесуален представител на наказващия орган е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН в полза на учреждениято или организацията, чийто орган е издал акта по чл. 58д., се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование. Искането за присъждане на разноски от страна на процесуалния представител на наказващия орган е направено своевременно. В настоящото производство юрисконсулт е извършил процесуално представителство, като е депозирал становище по делото и с оглед крайния изход на спора и направеното от негова страна искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение,

въззивникът следва да бъде осъден на основание чл. 63д., ал. 4, вр. чл. 143, ал. 4 от АПК да заплати на Дирекция "Инспекция по труда" - Варна юрисконсултско възнаграждение.

В контекста на приложението на цитираната разпоредба към конкретния казус, съдът намира, че следва да уважи претенцията на процесуалния представител на АНО и да осъди въззивника да заплати разноски, съизмеримо с размера изменената част на НП.

Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. Като взе предвид, че производството по делото не представлява фактическа и правна сложност, изискваща специални процесуални усилия по поддържане на обвинителната теза на АНО, намира, че следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в минималния размер, предвиден в нормата на чл. 27е. от Наредбата, а именно сумата от 80.00 /осемдесет/ лева.

От друга страна от процесуалния представител на въззивника, с жалбата, се претендират разноски, за направата на които, обаче, не са представени доказателства. Искането за присъждане на разноски от страна на процесуалния представител на жалбоподателя е направено своевременно.

Същото обаче предвид изхода на спора / НП следва да бъде потвърдено / и предвид е неоснователно и се отхвърля от съда.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 9, вр. ал. 2, т. 5, вр. ал. 1 и чл. 63д, ал. 4, вр. ал. 1 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

- - - - -

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 03 - 012790 от 16.06.2020 год., издадено от Директора на Дирекция "Инспекция по труда" гр. Варна, с което на "ЕЛИТИС МЕГАСТОР" ЕООД, ЕИК 204360179, седалище и адрес на управление в гр. Варна, ул. "Н. Симов" № 3, представлявано от управителя Л.Н.Р. за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ на основание чл. 416, ал. 5, вр. чл. 415, ал. 1 от КТ е наложено административно наказание "имуществена санкция" 2 500.00 / две хиляди и петстотин/ лева.

ОСЪЖДА "ЕЛИТИС МЕГАСТОР" ЕООД, ЕИК 204360179, седалище и адрес на управление в гр. Варна, ул. "Н. Симов" № 3, представлявано от управителя Л.Н.Р. да заплати на Дирекция "Инспекция по труда" – Варна сумата от 80. 00 /осемдесет / лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение по АНД № 4497/2022 г. по описа на ВРС.

Решението подлежи на касационно обжалване пред **Административен съд- Варна** в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че решението и мотивите са изготвени.

Съдия при Районен съд – Варна: _____